

עלון ליגל

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

חול המועד פסח

06
רגע של סיפור
חתך בראש שקט

03
ש"ת עם הרב יגאל
לקראת חג הפסח

12
תשועה
ברב יעקב

08
לחיות באמונה
אין רע בעולם

13
שמחה בלב
חזרו חזק לילדים

10
טעמי המקרא
אוכלים חצה, חדוע?

חייב אדם

בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים"

חג הפסח הוא חג החירות. אבל מה זה באמת חירות? האם זה להיות עשיר? להיות במקום יפה? לנסוע לחו"ל? התשובה היא לא. כשמסתובבים בעולם, רואים דבר מדהים: במדינות שבהן המשכורת הממוצעת היא 30-40 דולר בחודש, אנשים מחייכים ושמחים. הם יושבים ביחד, אוכלים ביחד, שרים ביחד. ואילו במדינות עשירות, עם כל השפע והנוחות, יש כל כך הרבה עצבות, בדידות ודיכאון.

מה זה מלמד אותנו? שהנפש יכולה להיות משוחררת ושמחה גם במגבלות החומר. לא משנה איפה אתם חיים, כמה גודל הדירה, כמה יש בחשבון הבנק - מה שמשנה זה כמה הנפש שלכם חופשייה. זו יציאה מעבודות לחירות. זו היציאה ממצרים שכל אחד מאיתנו צריך לעשות.

חירות אמיתית זה חופש ממה שאנשים יגידו עלינו, חופש מביקורת עצמית מתמדת, חופש מלראות כל הזמן חסרונות. חופש מהרגשת "לא מספיק" שרודפת אותנו יום ולילה. אתה יכול לשבת בחדר קטן ולהיות הבן אדם הכי בן חורין בעולם, ואתה יכול לשבת בחוף ים נפלא ולהיות עבד - עבד לדאגות, עבד לפחדים, עבד להשוואות. בן חורין זה מי שחופשי ומאושר בנשמה, מי שלא צריך את אישור העולם כדי להרגיש שלם.

יש מצווה בחג להיות שמח: 'ושמחת בחגך'. רבי נחמן מברסלב אומר: 'מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד'. כשאדם שמח - הכל זורם. קל בשלום בית, קל בחינוך הילדים, קל בעבודת ה', קל לעמוד בניסיונות. בזוהר הקדוש כתוב ששמחה מביאה לכל הברכות שבתורה. ולהיפך - עצבות סוגרת את כל השערים.

איך מגיעים לשמחה? על ידי שרואים את הטוב! אתם יודעים כמה רגעים טובים היו לכם מהבוקר? אכלתם,

עבדתם, הייתם בריאים, קמתם בזמן, הילדים חייכו אליכם. אנחנו לא רואים את זה כי היצר הרע מזכיר לנו רק את הדבר האחד שהשתבש. הוא מתמקד ברגע הקשה ומוחק את כל האור שמסביב.

רבי נחמן אומר: לא תוכל להגיע לשמחה אם אינך מעריך את עצמך. תראו את נקודות האור שבכם! כל אחד מכם הוא

יהלום שאין כדוגמתו. תראו את היהלומים שבבן הזוג שלכם, בילדים שלכם! כשאני מוצא את הדבר הטוב, כשאני מחליט להסתכל על החצי המלא - האהבה באה מיד, והחיים נפתחים.

ויש דבר נוסף שרבי נחמן לימד אותנו: השמחה אינה מגיעה לבד - צריך לרדוף אחריה! לא לחכות שהיא תדפוק בדלת. לצאת לשיר, לרקוד, לחפש את הניצוץ שבתוך הנשמה ולהדליק אותו מחדש בכל יום. גם כשקשה, גם כשהלב כבד - ניצוץ אחד קטן של שמחה יכול לפוצץ חושך גדול. כמו שאמרו חסידים: "זאלסט זיך צווינגען צו שמחה" - תכריח את עצמך לשמחה, ובתוך הכפייה עצמה תמצא את האמת.

אל תתמסכנו בחיים! מה שאתם עוברים - זה בורא עולם נתן לכם, והכל לטובה, גם אם עכשיו זה לא נראה ככה. איזה הוא העשיר? השמח בחלקו! הקדוש ברוך הוא נתן לכם כל כך הרבה דברים טובים - תפקחו את העיניים ותראו אותם. תהיו הגרסה הכי טובה שלכם, תודו על מה שיש, ותצאו לחירות אמיתית!

פסח כשר ושמח! שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח"פ	ב"ש
כניסה	18:42	18:44	18:43
יציאה	19:36	19:34	19:35
ר"ת	20:23	20:20	20:21

בירושלים: לנהגים 40 דק' 18:24

חדש!

רוצים להתחדש ולהתחזק? סרקו עכשיו

חזקה על המדרג

ספרו החדש של הרב יגאל כהן "אמונה ובטחון"
מעניק חיזוק באמונה בה' וכוו להתמודד עם האתגרים הקטנים והגדולים של החיים

פינת ההשראה מהרב

משלחן רבנו

אודות שאלת מר בדבר אדם מבוגר שיש לו עובד זר המשמשו, אם רשאי העובד ליצוק מים על ידיו לנטילת ידים לסעודה, וכמו כן האם רשאי לברך על נטילה זו - הנני להשיבו בקצרה.

הנה בדברי התוספות (נדה ע"ב ד"ה מערה) מבואר שאין לפסול הנטילה

טומאה, והוסיפו דשיבוש הוא מה שדקדקו לאסור לקבל מים מגוי, שהרי אף נדה ויולדת נוטלות ידיהן. וכן כתבו עוד ראשונים ובהם, ספר התרומה, והסמ"ג, והמרדכי, והרא"ש והרשב"א בתורת הבית. ואמנם יש מהראשונים שהחמירו בזה. אך מכל מקום מרן השלחן ערוך (סי' קנט סעיף יא) פסק להדיא: "הכל כשרים ליתן מים לידיים אפילו חרש שוטה וקטן גוי ונדה".

ואמנם יש מן האחרונים שהחמירו לכתחילה שלא ליטול מן המים ששאב גוי, וכמו שכתבו המהרש"ל ביש"ש (חולין פ"ח סו"ס כה), והעתיקו דבריו אחרונים רבים, ובהם הט"ז (שם ס"ק טו). העטרת זקנים (שם סק"ג). האליה רבה (שם סק"כ). הגאון רבנו זלמן (שם ס"כ). המשנה ברורה (שם ס"ק סט). והבן איש חי (פרשת תזריע טהרות אות טו). אך כל זה לכתחילה, אבל כשאין אפשרות, כגון בנידון דידן, שפיר דמי יש להקל.

ולענין הברכה, אף שיש לדון מצד ספק ברכות להקל, מכל מקום כיון שאין המחלוקת בברכה, אלא במצוה כתב מרן החיד"א בספר שם גדולים (ליורנו דף צב), שאע"פ שקי"ל ספק ברכות להקל אפילו נגד מרן, זהו דוקא

כשהמחלוקת בברכה עצמה, אבל אם המחלוקת במצוה אם כשרה היא אם לאו, ופסק מרן כדעת המכשירים, אפשר גם לברך, והוא בנוי על סברת הרדב"ז (סי' רכט). וכ"כ בספרו לדוד אמת (קונטרס אחרון סי' כא). ולכן בשאלה הנזכרת, כיון שלדעת מרן יוצאים ידי חובה אף לכתחילה בנטילה על ידי גוי, א"כ אפשר גם לברכה על נטילה זו.

מסקנת ההלכה: אדם הזקוק לעזרת עובד זר רשאי ליטול ידיו על ידו לסעודה, ורשאי אף לברך על הנטילה.

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר לשתות תרופה עם מעט מים קודם קידוש?

אם אינו יכול להמתין עד לאחר הקידוש מותר. (שו"ת מנחת יצחק חלק ח סי' יח. שו"ת אז נדברו חלק יב סי' א. חוט שני ח"ד עמ' צב).

אדם שעשה הבדלה ולא טעם כלל מהיין אלא נתן לאדם אחר לטעום האם יצא ידי חובה?

לכתחילה המבדיל או המקדש צריך לטעום בעצמו, וכשיש צורך יכול לטעום מעט ולתת לאדם אחר שישתה רביעית או מלוא לוגמיו. מכל מקום בדיעבד אפילו לא טעם המקדש בעצמו כלל אלא נתן לאדם אחר לטעום יצא ידי חובה. (ש"ע סי' רעא סעיף יד. פקודת אלעזר דף צח מדפי הספר. ספר התניא סי' יד).

בסעודה רביעית במוצאי שבת האם אומרים בברכת המזון 'מגדול' או 'מגדיל'?

מגדיל כמו בימות החול. (עיין בספר בבן איש חי ש"ב פרשת ויצא אות כז, ובהליכות עולם ח"ג עמ' קסו).

האם צריך לכבות את האור בזמן הבדלה שמברכים על הנר?

אין צורך לכבות. (הזו"ע שבת ח"ב עמ' תלט. ועיין בשו"ת רבבות אפרים ח"ב סי' קטו אות לב).

האם חייב להמתין בין בשר לחלב שש שעות בדיוק?

לכתחילה צריך להמתין שש שעות ולא פחות. אולם כשיש צורך בדבר אפשר להקל אף בחמש שעות ומוחצה. (שו"ת יביע אומר ח"א יו"ד סי' ד אות יג, ילקו"י איסור והיתר ח"ג עמ' שפד).

לפעמים שאלה הלכתית
מלווה אותנו לאורך כל היום

במקום לדחות, לנחש
או להסתפק אפשר לקבל תשובה
ברורה ומיידית בקו ההלכה
"שאל את הרב"
בראשות הרב נריה ברבי
ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה
פשוט וקל <
חייגו
*2381

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

קיבוץ גלויות בימינו

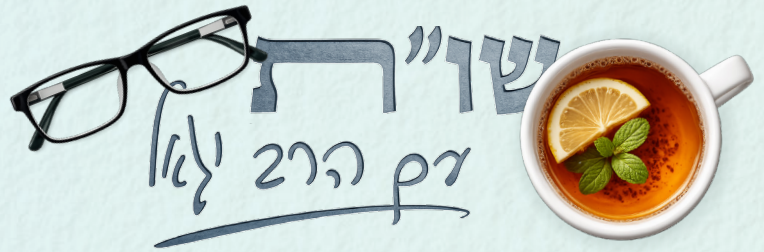

למה ההפטרה בשבת של פסח היא "חזון יחזקאל" על העצמות היבשות, על תחיית המתים, ובשבת של סוכות ההפטרה היא על מלחמת גוג ומגוג? הטור (או"ח סימן תצ) כותב בשם רב האי גאון שתחיית המתים תהיה בניסן, ומלחמת גוג ומגוג - בתשרי. היה מי שראה את מלחמת "יום הכפורים" כמלחמת גוג ומגוג, אבל בינתיים לא ראינו תחיית המתים בפועל.

אם נתבונן במושכל, נראה שאחרי אלפיים שנה של גלות, שבהם עם ישראל מפוזר בכל העולם ואין סיכוי שיתקבצו שוב, קרה הדבר הזה שקיבלנו את ארץ ישראל, ולאט-לאט אנשים מבינים שהמקום שלהם הוא בארץ ישראל. פעם ארץ ישראל היתה מקום לקבורה, מי שנוטה למות מבקש שיקברו אותו בארץ ישראל. זו מה שהיתה הארץ. אבל היום היא לא רק מקום קבורה, היום יש מנהג לעשות חתונות בארץ, זוג מתושבי חוץ לארץ שעומדים להנשא, מסכמים בנייהם שהחתונה תהיה בארץ ישראל. רבי לוי יצחק מברדיטשוב כאשר היו באים אליו עם כתובה שכתוב בה: "החתונה תהיה ביום פלוני ותאריך פלוני בעיר ברדיטשוב", היה אומר: לא כותבים ככה! אלא תכתבו "החתונה תהיה בארץ ישראל, ואם עד אז לא יבוא משיח - היא תתקיים בברדיטשוב", וככה היו עושים.

מי היה מאמין שהארץ הזאת שהיתה שוממה, פתאום דוקא בה יעשו חתונות! זה מה שייחד הנביא: "כה אמר ה', עוד ישמע במקום הזה, אשר אתם אומרים חרב הוא מאין אדם ומאין בהמה... קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה, קול אומרים הודו את ה' צבאות כי טוב ה' כי לעולם חסדו, מביאים תודה בית ה', כי אשיב את שבות הארץ כבראשונה אמר ה'" (ירמיה לג, י"א). אתה הולך ברחוב ושומע שירים מחתונות. פעם נסעתי בתל-אביב לאיזה ענין, ואני שומע מכל הכיוונים: "וראה בנים לבניך שלום על ישראל", עוד פעם ועוד פעם, איזו נחת רוח לשמוע את זה! אז אפילו שעוד לא נגאלנו לגמרי, עדיין יש לנו דבר טוב. האמונה היא זאת שמחזיקה אותנו, ובזכות האמונה ניגאל.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

אלוה:

לקראת ימי הפסח הרבה אנשים זורקים רהיטים מביתם. ואשה זרקה דבר ללא ידיעת בעלה. האם יכול אדם לקחת את הרהיטים הנ"ל? ומה הדין שאדם יודע שהבעל לא ירצה לזרוק את המוצר מכיון שהוא "שמרן", אבל אשתו רוצה לפנות ובלא ידיעתו רוצה לזרוק או ליתן לאחר, האם מותר לקחת?

תלמוד:

מה שקנתה אשה קנה בעלה, חוץ ממקרים מיוחדים שאמרה האשה: "איני ניונת ואיני עושה". ולכן על פי רוב אסור לאשה לזרוק ללא רשות בעלה, ואם זרקה אסור לקחת שהרי זה יאוש שלא מדעת, שהלכה בזה כאביי שאינו ייאוש, ואסור לקחת. ורק לאחר שידע שהבעל נתייאש מהדבר, מותר.

אלוה:

האם מותר להתענות תענית יחיד בימי חודש ניסן?

תלמוד:

בבית יוסף (סימן תנ"ט) כתב שאין להתענות בחודש ניסן תענית ציבור אולם תענית יחיד נהגו להתענות, וכך פסק בשלחן ערוך שאין מתענים בו להזכיר בציבור, ואילו בתענית יחיד לא הזכיר איסור בדבר. והרמ"א כתב שמנהגם שלא להתענות כלל בחודש ניסן ואף לא תענית יחיד.

אסיכא: מנהל הספרים והתענית יחיד בימי חודש ניסן. מנהל הוועדה ללשון התענית ב"א. ח"י מתענית צבורית בדרגת פסח ותענית חלוץ.

סרקו את הקוד <

בספר 'בחסדך בטחתי'
של הרב יגאל כהן
תמצאו תחושת בטחון
אמיתית לנשמה
תשובות שמאירות
את הדרך
והשראה שבונה עומק
פנימי אמיתי.

כל מה שצריך זה

בטחון
לנשמה

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"צדיק הראשון בריבו"

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת אבא לילדים, ששמח מאוד במתנת אלוקים, שנתן לו ה' את הזכות, לגדל ילדים במסירות. ואף שעובד קשה מאוד, תמיד יש לו חשק לעבוד. כי רואה מילדיו נחת יהודית, והכל הולך חלק כמו בתוכנית. כל ילדיו לומדים בישיבות, והבנות בסמינר מתעלות, והתקיים בו "בנין כשתילי זיתים סביב לשולחנך", וכל הקשיים נמצאים מאחוריהם, והשמחה את לבו ממלאת, כי ילדיו הולכים בדרך האמת, צועדים ופוסעים בדרך ה', ומאושר שחלומו מתגשם, וכעת הוא בא לספר, על מה שעובר על חבר, שקיבל קידום במפעל, והגיע לדרגת סמנכ"ל, אחרי שנים של עבודה במסירות, שעשה מלאכתו בנאמנות. ויש עובד אחד במפעל, שאת קידומו לא סבל, ולא יכול לראותו מצליח, ומנסה אותו להדיח, ומדבר עליו דברי גנאי, ששמעתי אותם באוזניי. ואף שניסיתי להוכיחו, דחה אותי בכל כחו, ואמר שלא יפסיק לדבר, עד שילך למקום אחר, או שמעצמו יתפטר. ולא ינוח בדבר זה ולא ישקוט, וכמעט שנתן לי מכות.

ושואל אם מותר לספר למנכ"ל, על אותו עובד מקולקל. שהקנאה אותו אוכלת, וכל חלקה טובה מקלקלת, שלא יאמין לדבריו, ולא יקבל שמועת שווא. כי כל רצונו להזיק, לסמנכ"ל עם הראש המבריק.

ועניתי שהפך חיים (כלל יו"ד הלכה ו) אמר, שנוון הקדים הדבר, ולספר לפני שיהיה מאוחר, על העובד שחורש מזימות וזומם, ואת כולם הוא רוצה לקומם, כנגד עמיתו הסמנכ"ל, שמהקנאה את לבו הוא אכל. ואין בזה רכילות כלל ועיקר, להפך-כך היא דרך הישר. כי אם העובד דברי גנאי יקדים, יאמין המנכ"ל ויפנים, ולפטר את דוד ימהר, שלא לראותו יותר, ולכן ירוץ הוא למעסיק, לפני שמשמועות מסקנות יסיק, ויספר על העובד הקנאי, שמדבר דברי הבאי, שלא יקבל את דבריו, ויוכיח אותו על פניו, שאין דבריו נכוחים, ומיד הם נדחים, כך יבין שהדיבור אינו הפקר, ויחזור בתשובה מהר. ולפני שמדבר, צריך להזהר, שיתקיימו שבעת התנאים, הכתובים בבאר מים חיים (שם ס"ק כ"ב): א) ששמע בעצמו את הגנות שהעובד אמר, או שלכל הפחות בדיק וזה אמת הוברר, שמדבר סרה על הסמנכ"ל, ואלו לא סיפורים כלל וכלל. ב) שיתבונן היטב שדבריו לשון הרע על פי דין, ואת זה כל אחד יכול להבין. ג) שלא יגדיל את העוולה יותר ממה שסיפר, ולא יוסף מילה אחת יותר ממה שדיבר, אלא יספר בדיוק את מה ששמע באוזניו, מה שאמר על הסמנכ"ל מאחורי הגב. ד) שיכוון לתועלת ולא מצד שנאה אישית, שזורעת חורבן בצורה חרישית. ה) אם יכול להוכיחו שלא ידבר, דברי גנאי על הסמנכ"ל לא יספר. אלא אם כן הוא בדעתו משער, שלא יקבל את דבריו, ולא יקשיב לאמריו, אז לא ידבר אתו כלל מזה הענין, שבסופו של דבר לא יצא מזה חורבן. ז) שלא יסובב למספר נזק יותר מכפי הדין, ואת זה כל אחד צריך להבין, שגם למדבר גנאי יש שולחן ערוך, אף שלא מגיע לו חזק וברוך. ואם יכול לסובב את התועלת מבלי לדבר, על המוציא שם רע וגנאי לא לספר, ולהשיג את אותה תוצאה בדרך אחרת, שהיא בעזרת השם מועילה ועוזרת, אז צריך לעשות כן ולא לדבר, וה' יעזור שכן הכל יגמר.

ואם מתקיימים התנאים, שכתובים ב"באר מים חיים", בודאי מותר לדבר, ועל המוציא שם רע לספר, כי בזה מציל את הסמנכ"ל מכלימה וצער, מאותו עובד שמתנהג כמו בער.

ומדינה של גיהנם מציל את המספר והמקבל, וטובה גדולה לכולם הוא מחולל.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום בימום בהלכות שמירת הלשון
בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

הדר חדשה הדבר תלוי בך

מעשה שהיה בימי רבותינו הקדושים רבי חי טייב זיע"א ורבי ישועה בסיס זיע"א שהיו לומדים תורה בבית אחד העשירים שעשה סעודת ברית מילה. שם נוכח אחד מרבני ארץ ישראל שבא לקבץ נדבות והצטרף ללימוד. בתחילה היה עדיין מבין את הנלמד אך לאחר שהתעמקו בסוגיא לא הבין יותר, קם ויצא מחוץ לבית המדרש והתחיל להתחנן להקב"ה שיתן לו לב להבין מה שלומדים שני הרבנים ואם לא טוב מותו מחייו.

כששב לבית אמר לו רבי חי טייב הדבר תלוי בך ולא בה' יתברך כי אם תשקוד במרץ ואהבה בתורה תזכה להבין כל דבר אף דבר שהוא עמוק כי גם אנו בני אדם כמוך.

הכל תלוי בנו

שאל רבינו יוסף חיים זיע"א בספרו ברכת אבות (ה', ט') מדוע קברו של משה רבינו עליו השלום נעלם, ולא יודעים היכן קבור? הסיבה לכך כותב שבעת היותם בגלות, לא ילכו עם ישראל לקברו לבקש על הגאולה, שאז ודאי יענה ה' לתפילתם בגלל זכותו של משה. ולכן רוצה ה' שנעבור הכל בתשובה, שנזכה לטוב הגדול הנועד לנו. ולכן גזר ה' את קברו של משה מעיני בשר ודם, כדי שנבין ונדע שאין הדבר תלוי אלא בנו.

ההצלחה אצלך

מסופר על יהודי בשם יוקיל מהעיר קרקא שהיה עני מרוד עד כדי פת לחם, ובימי החורף סבלה משפחתו מקור עז למרות שהיה להם תנור לבנים גדול, כי לא היה להם עצים להסקה!

לילה אחד חלם יוקיל חלום ששימח אותו שאכן נראה שמשמים רוצים לשים קץ למצב הכלכלי הנחות של משפחתו כאשר בחלומו רואה, שבעיר המלוכה למרגלות הגשר המוביל לארמון טמון אוצר שיהפוך אותו לעשיר גדול. לאחר שהתעורר מהחלום המעודד שם פעמיו לעיר המלוכה ומגיע לגשר המוביל לארמון כדי לחפור ולגלות את האוצר, אך להפתעתו ניצב שם חייל שחסם את הכניסה לגשר לאורחים שאינם קרואים, דבר ששיאש את יוקיל, אך פתאום הבויק רעיון במוחו שהוא ישתף את החייל בסיפור חלומו על האוצר, ואכן כך עשה אך החייל צחק ולא התייחס לחלום זה והוסיף בלעג ואמר: "הנה יוקיל בא ונאמר שחלמתי שמתחת לתנור של יוקיל מקרקא חבוי אוצר האם היה עולה בדעתי ללכת לקרקא ולחפש שם האוצר?"

יוקיל לא חשב פעמיים ומיד רץ חזרה לעירו והחל לפרק את תנור הלבנים שבביתו, ושם אכן מצא אוצר גדול שהפך אותו לאחד מעשירי העיר קרקא, והוא השתמש בכספו לחסדים ולמעשים טובים, ואף בנה בית כנסת מפואר שעומד על תילו עד עצם היום הזה.

מסר גדול וחשוב גלום במעשה זה, מסר שמעורר כל יהודי להבין "שאוצר" התשובה והיראה שלו "אוצר" לימוד התורה וההתעלות הרוחנית שלו לא נמצאים במקום אחר, אלא בעיר ובשכונה שלו ובתנאים וביכולת שלו...

מהרו להרשם >>>

03-8000-770

ישיבה לבחורים מתחזקים

גולא 20-27

בראשות הרב יגאל כהן

בניין חדש ומפואר | ארוחות מפנקות | צוות חם ואוהב

ביחד נלמד תורה עם דרך ארץ ואהבת ישראל!

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר שחרור מהגולה הפנימית

לפני יציאת מצרים, עם ישראל היה צריך לעמוד במבחן ההתנתקות מהאמונה הזרה, מהאמונה הכובלת אותם ומשאירה אותם במצרים.

המצרים האמינו שהטלה הוא האליל שממנו הם מקבלים את השפע. עם ישראל נמשך אף הוא אחר האמונה הכוזבת הזו. כמו שכתוב במדרש "הללו (המצרים) עובדי עבודה זרה והללו (עם ישראל) עובדי עבודה זרה" (ילקוט שמעוני רמ"ז, רל"ד) והמבחן היה בהקרבת קרבן פסח שהיה טלה. לא בכדי יציאת מצרים היתה דווקא בחודש ניסן, שמזלו טלה, ודווקא באמצע החודש (הג פסח חל בט"ו בניסן), כשהירח מלא. זה שיא כוחו של המזל. מכת בכורות, האחרונה לפני היציאה, היתה בחצות הלילה, דווקא באמצע הלילה - כי מזל טלה נחשב המזל הבכור (מניין החודשים מתחיל מניסן, אחר כך אייר, סיון וכו').

בקיצור - אם אתם רוצים לצאת מ"מצרים" שלכם, אתם חייבים להקריב "קרבן", משהו שקשה לכם, משהו שאתם לא מצליחים לשחרר... אספר סיפור, וממנו נבין:

ילד קטן וחמוד שיחק עם גולה. הוא הכניס אותה לתוך אגרטל סיני יקר של אמו. כשהוא רצה להוציא את הגולה, הוא הכניס את ידו פנימה אל תוך האגרטל, אך כשניסה להוציא את היד - הוא נתקע בפתח האגרטל. הוא החל מנסה בכח, אך לשווא. אבא ניכנס לתמונה, שפך קצת שמן, ואמר לבן - "תנסה עכשיו". אך היד הקמוצה לא מצליחה לצאת מתוך האגרטל. האב שאל את הילד:

"איך הכנסת את היד?"

הילד ענה: "פשוט הכנסתי".

"אז פשוט תוציא", אומר האב.

"אני לא יכול", עונה הילד.

"למה?" שואל האב.

"כי יש לי גולה ביד", הילד עונה.

"אז תשחרר את הגולה".

"לא רוצה", עונה הילד, "זו הגולה שלי..."

אם לא תשחרר - אתה תישאר תקוע.

כל אחד מאתנו וה"גולה" שלו -אולי הגולה שלי היא הרגל רע כלשהו שאני חייב לשחרר ממני, מערכת יחסים לא טובה, ציפיות לא מציאותיות, אולי כבוד - שאני לא מוכן לסלוח למישהו אחר, או אולי התמכרות כלשהי...

נסו לבדוק מה כובל אתכם, מה משאיר אתכם "עבדים" במצרים, ותשחררו את זה. אבל בשביל זה, צריך להקריב! ומי שמקריב - מתקרב. מתקרב לחיים מאושרים, משוחררים ומלאי משמעות.

■ "הצעד הראשון לחירות פנימית הוא לזהות מה מחזיק אותנו כבולים."

לא ילד רע

קוראים לי נתנאל, ובבית הספר כמעט אף אחד לא קרא לי בשם שלי. הייתי "המפריע", "זה שתמיד

קם", "הילד שאי אפשר איתו". בכל בוקר הייתי מבטיח לעצמי שהיום אני לא אזוז מהכסא, שהיום אני אוכיח להם שאני יכול להיות כמו כולם, אבל אחרי כמה דקות הגוף שלי כבר בער מבפנים והראש שלי רץ מהר יותר מהשיעור, והמילים של המורה התפזרו לי בראש כמו רעש שלא הצלחתי לסדר. בהתחלה ניסיתי להתאמץ, אבל זה לא עזר. וכשהעירו לי, צחקתי. לא כי היה מצחיק, אלא כי אם כבר חושבים שאני הבעיה. בלילות שכבתי בשקט ושאלתי את עצמי למה כל כך קשה לי דבר שכל כך קל לאחרים, ולמה אני מרגיש מקולקל בעולם שמצפה ממני להיות רגיל. התעודות חזרו שוב ושוב עם אותן מילים: "חסר משמעות", "מפריע למהלך השיעור", "לא ממצה את יכולותיו". אף אחד לא כתב שאני הראשון שקם לעזור לחבר שנפל, שאם מישהו בוכה אני מרגיש את זה בבטן, שאני קולט רעיון מהר אבל לא מצליח להישאר מספיק זמן במקום כדי להוכיח את זה. לאט לאט האמנתי להם. אם כולם אומרים שאני הבעיה, אולי אני באמת כזה.

ואז הגיע מחנך חדש. ביום הראשון הוא קרא לי לשיחה, ואני כבר התכוונתי לעוד נזיפה, אבל במקום לצעוק הוא הסתכל עליי ואמר בשקט שהוא רוצה להבין מה עובר עליי כשאני יושב בכיתה. אף אחד לא שאל אותי את זה קודם. הוא התחיל לשים לב גם לרגעים הקטנים שבהם התאפקתי, גם לשאלות החכמות ששאלתי, גם לדרך שבה עזרתי לאחרים בלי שיבקשו ממני. יום אחד הוא אמר לי משפט שלא אשכח: "אתה לא מופרע, אתה פשוט לומד אחרת". באותו רגע משהו בי התרכך. לא כי כל הבעיות נעלמו, אלא כי בפעם הראשונה מישהו ראה מעבר להתנהגות את הילד שמבקש שייבנו אותו. לאט לאט הפסקתי להילחם בעצמי והתחלתי לנסות שוב. לא כדי להוכיח שאני לא רע, אלא כי אולי יש בי משהו טוב שראוי שידגל.

היום, כשאני פוגש ילד שמזויז רגליים מתחת לשולחן ומנסה לא להתפוצץ, אני לא רואה ילד מופרע, אני רואה לב שמבקש שמישהו יאמין בו לפני שהוא מאמין בעצמו. לפעמים כל מה שילד צריך הוא מבוגר אחד שיסתכל מעבר לרעש וישמע את השתיקה שמאחוריו.

האוד כבר מתפשט ברחבי הארץ

עלוני "יגל ליבי" כבר נמצאים בבתי כנסת, שכונות וקהילות כל שבוע. בואו להיות חלק מהאוד שממשיך לגדול והפיצו עוד קדושה, אמונה ושמחה

התקשרו עכשיו < 03-8000-770

חתן בראש שקט

זה היה הרגע. אמרתי לו בכנות מוחלטת: "אבא יקר, אני אוהב אותך, אבל אני לא אוהב את הלחץ. אתה עושה לי לחץ, וכשאני בלחץ - אני מתרחק". הוא הסתכל לי בעיניים, לא אמר מילה, והקשר השתנה... הבנתי ששחרור הלחץ הוא המפתח לקשר אמיתי.

נגמרות. חישבתי מסלול מחדש: אם ליל שבת לקח שעתיים, בבוקר זה יהיה ארבע שעות. אבל זו שבת ראשונה, הבנתי שזה חלק מהתהליך, רציתי לכבד, וכיוונתי למלא את בקשתו.

מה שקרה לי, קמתי ב-8:40. מכירים את הקפיצה הזאת מהמיטה כשהלב דופק כל כך חזק שאתה שומע אותו באוזניים? זה לא היה סתם איחור, זו היתה פדיחה היסטורית בשידור חי. וחמי? הוא לא שתק, בשיא הסעודה בשבת בבוקר, הוא הטיל את הפצצה: "מה קרה לא קמת היום? חיכיתי לך!". מאז, זה רק החמיר. זה התחיל בשאלות חודרניות על הלימודים ("מה למדתם השבוע?"), המשיך בשיחות טלפון פתאומיות של "איפה אתה?", והסתיים בשבתות שנקבעו בטון "נעים אך בלתי ניתן לערעור". כל ביקור היה טסט. הרגשתי נחנק.

ואז קיבלתי החלטה אסטרטגית: אני הולך לצמצם שיח. להתרחק אישית. כמובן להמשיך לכבד, אבל להוריד פרופיל. אחרי חודשיים של שקט, חמי שאל: "מה קרה, אתה שקט לאחרונה? לא מדבר, לא משתף, הכל בסדר?". זה היה הרגע אמרתי לו בכנות מוחלטת: "אבא יקר, אני אוהב אותך, אבל אני לא אוהב את הלחץ. אתה עושה לי לחץ, וכשאני בלחץ - אני מתרחק". הוא הסתכל לי בעיניים, לא אמר

שלום לכולם, אני עמוס. בן 48 מהמרכז, נשוי באושר למיכל (47), ויחד אנחנו מנהלים אימפריה קטנה של שבעה ילדים: ארבע בנות - אודיה, אביה, שירי ונועה, ושלושה בנים - יחיאל צבי, מוישי ויואלי. בקיצור, אצלנו בבית ה"שקט" הוא מושג תיאורטי בלבד.

אבל היום אני לא כאן כדי לדבר על הילדים הקטנים שמבלגנים את הסלון. אני כאן כדי לדבר על הילדים הגדולים. על הבנות שהפכו לכלות, ועל... החתנים. או ליתר דיוק: איך הפכתי מאדם שבורח מלחץ, לאבא של כלות שהחתנים שלו באמת, אבל באמת, רוצים לבוא לבקר.

הכל התחיל בטראומה. לא משהו דרמטי, סתם "טראומה זעירה" משבת הראשונה שלי ושל מיכל לפני שני עשורים.

הגענו לבית חמי, אני אישית הייתי חלוץ וחדור מוטיבציה. הסעודה הסתיימה, ישבנו כולם על הספה. ואז חמי הטיל את הפצצה בטון הכי נעים ומחייב בעולם: "מחר תפילה ב-7:30, אני שומר לך מקום".

"שומר לך מקום" נשמע כמו מחווה חביבה, נכון? אבל המניין של חמי היה סוג של תזמורת פילהרמונית עם קשיי פרידה. פייטנים מקצועיים עם ריאות מפלדה ומנגינות שלא

הזמינו את אחד מרבני הכולל של הרב יגאל כהן לחיזוק, השראה וזיכוי הרבים

חינוך | מוטיבציה | אמונה | שלום
ילדים | אישית | ובטחון | בית

העניקו לנשמה שלכם את המרחב שמגיע לה
לפרטים ולהזמנת רב <<< 03-8000-770

יוצרים מרחב

לגדל בחכמה

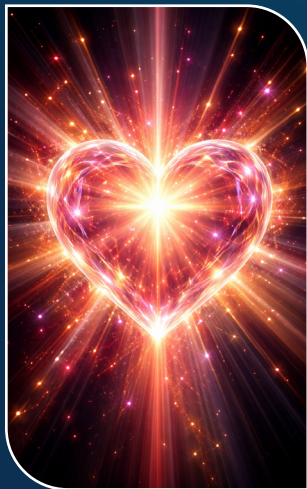
הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

להרחיב את הסדק אל האמונה

בכל שנה מחדש, כאשר שולחן הסדר ערוך אנו פותחים את ההגדה וצוללים אל תוך הסיפור המוכר. עולה השאלה המתבקשת: הלא כולנו חכמים, כולנו נבונים וכולנו יודעים את התורה - מדוע עלינו לחזור על אותם פרטים שנה אחר שנה? האם מדובר בשיעור היסטוריה שגרתית, או שיש כאן משהו עמוק וחי הרבה יותר?

הביאור לכך טמון בהבנה שעשרת המכות לא נועדו רק כדי להעניש את המצרים. הן היו למעשה "בית ספר לאמונה" עבורנו ועבור העולם כולו. בכל מכה ומכה, הקדוש ברוך הוא "קילף" שכבה נוספת מהטבע

והראה את שליטתו המוחלטת בכל רבדי הבריאה: במים (דם), בעפר (כינים), באוויר (דבר) ובמאורות השמיים (חושך). המטרה המוצהרת היא: "למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ" - לא אלוקים שנמצא אי שם בשמים המרוחקים, אלא מנהיג המשיגה עלינו כאן, בתוך הפרטים הקטנים והיום-יומיים של המציאות.

הבעיה הגדולה ביותר של האדם היא "תרדמת ההרגל". השגרה נוטה להרדים אותנו, ואנו מתחילים להאמין בטעות שהעולם מתנהל ב"טבע" אוטומטי ומקרי. המשל המפורסם מספר על אדם העומד מחוץ לחדר ורואה דרך סדק צר בקיר "עט שכותב לבדו על נייר". הוא נדהם מהעט הפלאי, אך אם רק ירחיב מעט את הסדק, יגלה שישנה יד אמן המניעה את העט כולו.

ליל הסדר הוא הרגע שבו אנו מרחיבים את הסדק. אנו עוצרים את מרוץ החיים כדי לגלות שהטבע הוא רק "לבוש" לרצון ה'. הניסים הגדולים של מצרים מעניקים לנו משקפיים חדשות, דרכן נוכל לראות את הניסים הנסתרים של ימינו: את הנשימה שאינה מובנת מאליה, את הפרנסה שמגיעה בדיוק בזמן, ואת ההשגחה הפרטית המלווה כל צעד וצעד בחיינו.

ולכן "והגדת לבנך" זו אינה רק העברת מידע, אלא העברת לפיד של אש מדור לדור. המצווה להפוך ההגדה למוחשית נועדה לעורר את סקרנות הילדים ולנטוע בהם את הידיעה: "אני חלק משרשרת נצחית". הוא מבין שאותו אבא שבשמיים שגאל את אבותיו, נמצא אתו תמיד, גם ברגעים המאתגרים ביותר של חייו. הוא אף פעם לא לבד. הלילה, כשנרחיב את הסדק, נזכה לראות את האור הגדול המנהיג את חיינו ונצא לחירות אמתית.

מילה, והקשר השתנה. הבנתי ששחרור הלחץ הוא המפתח לקשר אמיתי.

מאז, אני והוא פשוט אוהבים באמת, לא בשביל מה יגידו, ולא בשביל הפרוטוקול.

הלקח הזה הפך ל"עמוד האש" שלי כשבתנו הבכורה, אודיה, התארסה בגיל 19.

לחתן בת זה לא כמו לחתן בן. הבת היא כרטיס ה-VIP ללב של אבא. היא הנסיכה שאני מגן עליה, בעוד הבן הוא האביר שאני מאמן. כשהחתן שלי, שמואל המודהים, הגיע לשבת הראשונה ושאל "מתי התפילה מחר?", כמעט קפצתי משמחה. אבל אז הקול של חמי צעק לי בראש: "עצור!".

פניתי אליו ואמרתי: "שמוליק, תקשיב. אתה לא חייב כלום. תרגיש בנוח, אל תבוא איתי לתפילה אם לא מתחשק לך. שחרר לחץ". הוא חייך וענה: "זה בסדר, אני אגיע". וזו היתה בחירה, לא חובה. מאז שיש לי כבר כמה חתנים, יש לי כלל ברזל: אני לא שואל על לימודים, לא על מקום תפילה, ולא על כלום. היראת שמיים שלו? התורה שלו? זה שלו. הוא מנהל את חייו, ואני לא אמור לנהל אותו. התוצאה? הפוכה ממה שחששו. החתנים מרגישים כל כך טוב אצלנו, שהם פשוט רוצים לבוא. הבית שלנו הוא "אזור נטול מבחנים", וזה הסוד לשלום בית של הילדים הנשואים שלנו ולביקורים תכופים אצלנו.

אם אני רוצה לראות את הבת שלי יותר, אני חייב להבין: החתן שלי לא אמור לעבור טסט בכל פעם שהוא מגיע אליי, אני רוצה שיהיה לו כל כך כיף אצלי, ואני עושה הכל בשביל זה. המציאות, שזה הוכיח את עצמו, והם מגיעים אליי באהבה.

אם קשה לכם לשחרר, תזכרו שאתם עושים את זה למען הילדים שלכם. הנה "כללי עמוס" לחיים מאושרים עם החתנים: הימנעות מ"חפירות": קיבלתם תשובה קצרה? זה רמז ל"עזבו אותי בשקט". תתקדמו. אל תתערבו אם לא שאלו: תנו להם לשלוט. אפשר להציע: "אם תרצו לשמוע דעה, אני פה". לראות אותו כאדם: הוא לא רק "בעלה של". הוא אישיות בפני עצמה. הקשבה אקטיבית: הם צריכים אוזן קשבת, לא יועץ פנסיוני או מבקר מדינה. תקשורת דרך הילד/ה שלכם: נושא רגיש? דברו עם הבת/בן שלכם. תנו להם לתווך.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

סידור "יגל ליבי" עם אימרות חיזוק של מו"ר הרב יגאל כהן שליט"א

רק ב 50 ₪ בלבד!!!

לרכישה
הכנסו לאתר "ביע אומר"
או חייגו
03-8000-770

יגל ליבי
בישור וצאתך

אדע בדיוק למה קרה כל מה שקרה ומדוע בורא עולם בחר עבורי דווקא את הדרך הזאת, דווקא את ה"צרה" הזאת, את הניסיון הזה, את ההתמודדות הזאת שכשהיא קרתה לי, לא יכולתי להבין למה זה טוב ובמה זה מועיל, אך יבוא יום וזה יקרה, אני אדע הכל ואבין הכל...

רק דבר אחד אני לא אבין: איך יכולתי להתלונן ולחשוב שבורא עולם יעשה משהו שהוא לרעתך?!

לעיתים מתקלקלת מכונת הכביסה, מתקלקל מייבש הכביסה, האוטו מושבת, שום דבר לא הולך... הכל, לכאורה, תקוע... אסור לי לפחד! אסור לי להאמין ליצר הרע שמשכנע אותי שאין לי מזל! שיש עליי עין הרע (שגם בזה צריך להישמר ונדון בזה בפרק נפרד, אך לא לחיות בפחד מזה!), שאני לא יוצלחת, שאני לא כשרונית, שאני תמיד אחרונה בהכל, לא לתת ליצר הרע לפגוע בדימוי העצמי שלי או בהכרה ביכולות שלי, באמונה שלי בהנהגתו הטובה של ה' יתברך בחיים שלי ובעולם בכלל, כל תחושת ה"תקיעות" הזאת היא כל כולה ניסיון, הרי לא תמיד ניסיון אחד גורם לי להרים ידיים, לעיתים צריך שיקרו מספר ניסיונות וקשיים במקביל כדי שאני אגיד: "זהו, אין לי כח יותר!"... ולשם בדיוק יצר הרע שואף להביא אותך! אז מגיע ניסיון ועוד אחד... עוד קושי ועוד משבר... ואני מרגישה שזה גדול עליי, אולי זה הזמן להרים ידיים...? חלילה לי מלחשוב כזה דבר! אני לא מרימה ידיים לעולם! מדוע? כי אני לוחמת! ובצבא שלנו אין מושג כזה של לוותר או להיכנע... יהודי קיבל את כל הכוחות והכלים להתמודד עם כל ניסיון שנקרה בדרך! כשאדם אומר: "הכל לטובה", הוא אומר במילים אחרות: "בורא עולם, אני לא מבין מה טוב במה שקורה איתי כרגע, אבל אני יודע שאתה בחרת את זה בעבורי בהשגחה פרטית ולכן אין מציאות אחרת מאשר המציאות שזה קרה לטובתי!", זה הפירוש המלא של "הכל לטובה"! אז כשמשו מתקלקל, אני לא צריכה לפחד או לחשוב ש"פשוט לא הולך לי בחיים!", זה הניסיון ואני אתמודד עם זה בהצלחה!

הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת
לחיות באמונה אין רע בעולם

אין מציאות כזאת שיקרה משהו בעולם הזה שהוא רע. נכון, לעיתים אני לא מבינה מה טוב בזה... אך מי אמר שאני חייבת להבין כאן ועכשיו מה טוב בזה כדי שזה יהפוך לטוב? אני יודעת שמי שקבע שהדבר הזה יקרה, זה לא אני... זה בורא עולם! והאם זה שברא אותי וברא את העולם בשבילי, יעשה משהו שיפגע בי? לעולם לא! אך לעיתים הוא יבחר שיקרו דברים שאני לא מבינה מה טוב בהם... לא כי הוא רוצה שאסבול... הוא רוצה לבדוק: האם אני מאמינה בו מספיק חזק כדי להתבטל להחלטות שלו בשמחה? כל ניסיון זה מבחן באמונה... ואני חייבת לעשות כל מה שביכולתי כדי לעבור אותו בהצלחה! מעבר לכך, אין לי את היכולת לדעת ולהבין הכל כי יש הסתרה בעולם, אני לא יודעת מה קרה בגלגולים קודמים ואני לא יודעת חשבונות שמיים, אני אנושית משמע יש לי מגבלות שיוסרו אך ורק אחרי 120 שנה בע"ה, שם כבר הכל יהיה גלוי וידוע ואני

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם מותר לתת לילד קטן לאכול לפני קידוש?

אם הוא רעב או צמא מותר לתת לו לאכול קודם הקידוש. אבל ממתקים כל שהגיע לגיל חינוך צריך להחמיר. וכשהוא סמוך לגיל מצוות ראוי לחנכו שלא לאכול או לשתות כלל קודם הקידוש.

אשה ששכחה להדליק נרות שבת האם צריכה בשבת הבאה להדליק נר נוסף?

אינה צריכה להדליק נר נוסף כיון שיש את אור החשמל.

זוכים להיות חלק באחזקת תורה!

מעל 180 אברכים לומדים בכלל "ביע אומר" ומתפללים לזכות מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו < 03-8000770

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

חג האמונה

חג הפסח הינו חג מיוחד במינו, המסמל את השייכות שלנו לקב"ה. זהו זמן הלידה של עם ישראל, ובשעה זו, קיימת חביבות שמוחדת רק לעת הלידה.

הרב שמשון דוד פינקוס זצ"ל כתב, כי פעמיים בשנה העבודה הרוחנית שלנו הינה התחדשות, בראש השנה ובחג הפסח, אך ישנו הבדל עצום ביניהם.

בראש השנה, ישנו חשבון של מצוות כנגד עבירות, בכדי שמשקל המצוות יכריע את משקל העבירות, עלינו להתחדש ולחזור בתשובה.

לעומתה, ההתחדשות בפסח היא שונה לחלוטין, ממש להיוולד מחדש.

בתורה הקדושה ישנם מושגים של איסור והיתר, מה שאסור אסור ומה שמותר מותר במהלך כל השנה. אך בפסח קורה דבר נורא - אותה חלה, שאכלנו בסעודות השבת וברכנו עליה "המוציא", אותה חלה שקיימנו עימה

מצוות עונג שבת, כעת בפסח - אכילתה היא עבירה! אותה חלה, אך דין שונה, כרגע דין אכילת החלה הוא כרת. ויותר מזה, חל עליה איסור "בל יראה ובל ימצא". איך יכול להיות?

למדים מכך, כי יתכן וכל השנה אנו חיים במין טעות.

חושבות שאנו יהודיות טובות שעושות מה שצריך, אך חג הפסח מזכיר לנו להתעורר, להתחדש. היום נולדים מחדש. יוצרים הרגלים אחרים ודרך חיים שונה, עם שייכות אמיתית לקב"ה. אם אנו מקיימות מצוות מתוך הרגל, כי כך גדלנו או כי כך צריך - הגיע חג הפסח, לעורר אותנו שניולד מחדש, וניתן טעם לכל מצווה. שכל ברכה תחשב ותאמר בכוונה הראויה לה. אם שכחנו במהלך השנה, לכבד את הבעל או להגיד תודה שהוא קיים, אז הגיע הזמן לעצור הכל ולומר, כי גם אם הייתי כך כל השנה, עכשיו זה חמץ. זה אסור.

אנחנו תמיד בהתחדשות, רוצות לעבוד את ה' מאהבה ולא מפחד.

על כל מאורע ניתן לומר שהוא בגדר "כפרת עוונות", אך מעלה גדולה יותר היא, להבין ולומר כי טובב אותנו חסד ה' אמיתי. הכל מגיע מאהבה כנה של בורא העולם, אין רע היוצא מתחת ידיו. חובה עלינו, רק להודות ולהלל על כל מה שעובר! שנוכה להמשיך ולהתפרנס כל השנה, מהעושר הרוחני שנספוג בימות החג הקדוש!

תאיר ארץ
מזכת הרבים
תאיר גולן

חול המועד

כנגד ארבעה בנים דיברה תורה: אחד חכם, ואחד רשע, ואחד תם, ואחד שאינו יודע לשאול.

החכם: שואל שאלות עומק ("העדות והחוקים").

הרשע: שואל בהתרסה ("מה העבודה הזאת לכם") ומוציא את עצמו מהכלל.

התם: שואל בפשטות ("מה זאת").

שאינו יודע לשאול: מייצג את מי שחסר רקע, ועלינו ליזום ולעורר את סקרנותו.

ונשאלת השאלה: למה המילה "אחד" חוזרת לפני כל בן מארבעת הבנים? והתשובה היא, שבדרך כלל, "אחד" מבטא את אחדות ה' (אחד=13 בגימטריה). אנחנו לומדות, שלכל יהודי, ללא הבדל מה הוא אומר

בגלוי על ה' ועל התורה, יש ניצוץ של "אחד" וה' נמצא בתוכו. לכן, ראוי וחובה להשקיע בו זמן ולקרב אותו לה'.

ונבין על פי זה, מדוע נקבע בסדר המשפט, מקומו של החכם ליד הרשע: הגמרא במסכת סנהדרין אומרת: "ישראל אף על פי שחטא, ישראל". זאת אומרת, גם יהודי שחטא הוא עדיין יהודי, וזאת מפני הניצוץ האלוקי שמצוי בתוך כל יהודי. יש מי שאצלם הניצוץ גלוי ויש מי שאצלם הוא מכוסה, אבל בכל מצב- הוא קיים. הצבת החכם ליד הרשע היא מסר לחכם, שיעשה כל שביכולתו כדי להביא לגילוי אותו ניצוץ שוודאי קיים ברשע-אך כרגע הוא מכוסה! למעשה, בהצבת החכם ליד הרשע, יש מסר

מעודד לרשע. הכוונה היא להורות לו שגם הוא יכול להיות חכם... אך זו גם מילה של אזהרה לחכם, שלא יהיה גאה מדי בהישגים שלו, כיוון שקיים מרחק קטן בלבד בינו ובין אחיו... ואם הוא לא ימשיך להתקדם בתורה ויראת שמיים, הוא עלול 'להחליק' אחורה חס-ושלום וההבדל הזה עלול להיעלם... לשנה הבאה בירושלים הבנויה, אמן כן יהי רצון!

שבת שלום!

ענפים

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים באו להיות חלק <

03-8000-770

ביחד נותנים לתינוקות
התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרתן, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

דוגמא אישית

אנו נמצאים בימי חול המועד 'פסח' ימים של החדרת האמונה וניגע בנקודה חשובה שהיא הדוגמא האישית.

בראש ובראשונה נישא תפילה לאל עליון.

הנפש שלנו מעוצבת על ידי מלך מלכי המלכים הקב"ה, יצירת כפיו ונטע בנו חלק אלוהי ממעל. וכיון שכך הטביע בנו טבע שלהיות דומים ללמעלה, ולכן הילדים מסתכלים עלינו ורוצים להיות כמונו, כך עובד התת מודע שלהם.

הגאון הצדיק רבי שמשון פינקוס זצ"ל היה הולך בכל ערב שבת עם ילדיו לחנות המכולת, ואומר להם שכל אחד יקח איזה ממתק שהוא רוצה לכבוד שבת. גם אם בחרו הילדים ממתק יקר הוא היה קונה, והיה אומר להם: ילדים יקרים אנחנו קונים לכבוד שבת וזה לא על חשבוננו, אלא מהחשבון של ה', שאמר- 'לוי עלי ואני פורע'.

הבה נחשוב לעצמנו מה עשה הרב פינקוס, הוא יצר שני דברים עצומים: א. ציפיה ליום השבת, כל יום שישי הולכים עם אבא למכולת לבחור ממתק.

ב. בנה בהם אמונה שהוצאות שבת זה מה', אפילו דברים שלא היה קונה בימות השבוע, אבל קנה ביוקר לכבוד שבת.

אחי ורעי לא אמרתי עכשיו ללכת למכולת ולקנות מה שהילד רוצה. אבל כן אמרתי שאנחנו צריכים לחשוב על רעיונות איך אנחנו מחזירים בהם יראת שמים ואמונה, הרב פינקוס בעצמו חיבר ספר ענק שבענקים על שבת קודש הנקרא 'שבת מלכתא' ספר חובה! הוא לא רק אמר הוא חי את המציאות של שבת.

אנחנו צריכים לחיות את המציאות שנקראת שבת או כל דבר שנחזיר לילדים, ואז נוכל להעמיק זאת בתוכם.

כאשר אתה עומד יחד עם בנך בתפילה ודורש ממנו איך להתפלל ושאסור לרוץ ולדבר בבית הכנסת, חייבים להבין מהו 'מורא מקדש' אצלנו. ולחשוב על רעיונות להכניס בו את הריגוש הזה של מעלת וקדושת בית הכנסת. וכמו כן בתורה.

הדברים קלים להיכתב וקשים ליישום, אבל זוהי חובותינו.

יהי רצון שלא נכשל ונדע להיות בני תורה ולהיות דוגמא אישית לילדינו להתפלל על זה חזק.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מרצה ומטפל זוגי

היית שם איתי

בעל ואשה הוזמנו לחתונה חרדית סטנדרטית. כשהם מגיעים - היא הולכת לצד הנשים, הוא לצד הגברים, וכל אחד חווה את האירוע בנפרד. בדרך חזרה הביתה היא שואלת: "איך היה לך?"

הוא עונה: "סבבה".

"מה סבבה? מה היה? ספר!"

הוא מתפלא: "מה יש לספר? החתן הצליח לשבור את הכוס, אחלה דיג'יי, והדג היה טעים". בזה הוא סיכם את כל מאורעות האירוע.

לעומת זאת, היא - חוזרת אנציקלופדיה של מידע שפותחת במילים: "אל תשאל מה היה שם..."

ואז היא מספרת לפרטי פרטים: מה היא אמרה להיא, ומה היא ענתה לה, תוך כדי מה היא אכלה, ומי הקשיבה למה, ומי לבשה מה, ומה הרגישה כשהכלה נכנסה... למה היא מספרת לו את כללללל מה שהיה שם?

כי הקב"ה ברא את האשה "שותפה" מקצועית, מומחית למערכות יחסים! וכיוון שהיא חוותה את כל החוויות האלו לבד - בלב שלה היא היתה רוצה שבעלה יחווה יחד איתה את הכל! ולכן, כשהיא מספרת לו את הסיפור החווייתי שהיא חוותה, תוך כדי הדגשת כל הפרטים על מנת להעביר גם את כל הדברים שהשפיעו על ההרגשה והחוויה - החוויה נרשמת לה פעם שניה בזיכרון. אבל הפעם: "אתה היית איתי ביחד!" אני חווה את זה מחדש יחד איתך! היית איתי ברגעי הצחוק, ברגעי הלחץ, וברגעי ההתרגשות. וזה בדיוק מה שחז"ל מלמדים אותנו על חג הפסח: ישנן שתי הלכות שלכאורה נראות כאילו אינן קשורות זו לזו: מצד אחד: "כל המרבה לספר ביציאת מצרים - הרי זה משובח". ומצד שני: "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים".

והן בעצם דבר אחד!

כשאדם מרבה לספר את סיפור יציאת מצרים ומדגיש כמה שיותר פרטים - זה בדיוק מה שגורם לו להרגיש כאילו הוא יצא ממצרים! דרך הסיפור המפורט - אתה לא רק שומע על זה. אתה שם. אתה מרגיש את המכות. את הפחד. את ההתרגשות. את קריעת ים סוף. וזה הדבק הכי חזק לזוגיות - חוויות משותפות! נכון שאי אפשר כל היום להיות ביחד, כי סוף סוף - יש לכל אחד את החיים שלו והמחויבויות שלו. אמנם זה לא אומר שאי אפשר לחוות את החוויות ביחד.

מתוך הסיפור וההקשבה האקטיבית - אתה יוצר זיכרונות משותפים, בדיוק כאילו חוויתם ביחד בפועל.

אז בפעם הבאה שבן הזוג שלך מתחיל לספר "אל תשאל מה היה היום..." - תקשיב. באמת תקשיב.

כי מה שהוא באמת אומר זה: "בוא תהיה איתי שם".

טעמי • המקרא

הרב אלדד נגר

מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

אוכלים מצה, מדוע?

לפני כמה שנים, בני נכוה בשליש גופו מקפה רותח, בשעת לילה נסענו בבהלה גדולה לבית חולים, שם נכנס לטיפול למשך כחודש ימים, בבית החולים שניידר, ושם היו לנו שכנים בחדר הסמוך עם מקרה קצת יותר קל, אבל הם היו על סף התאבדות, עם תסכול עמוק וחוסר יכולת לסלוח לעצמם, על אף שהם לא היו אשמים, אשתי ניסתה לנחם את האמא, ולומר שהכל משמים ולא בידיים שלנו, אבל לצערה נפלה על אוזניים אתאיסטיות לחלוטין שלא מאמינים שהכל משמים, לעומתם אשתי ואני היינו אמנם בכאב גדול, אבל מלאי תקווה ונחמה שהכל מאיתו יתברך לטובה, אבל בזכות אותם שכנים, הבנו

עד כמה החיים שונים לחלוטין אם מבינים שהכל מאיתו יתברך, או שהכל בידי בני אדם, כמה נחמה ושמחה יש לאדם שמבין שהכל משמים לטובה, ורק ה' מנהל את העולם, מה שנותר שמחה ותקווה.

עם ישראל יצא ממצרים לאחר עבדות קשה, וכיום יכולים לטעות ולחשוב שעם ישראל יצאו ע"י מרד גדול וכח הזרוע, ולא מאת ה', וציוונו ה' יתברך לזכור כי הוא זה שהוציאנו, והוא המשגיח עלינו ושנאמין שהכל ממנו, ומצוות אכילת מצה באה ללמדנו יסוד זה בדיוק, המצריים נתנו לישראל לאכול מצות כי זה מתעכל לאט ומחזיק אותם שבעים הרבה זמן, וככה יעבדו יותר, והמצה זכר לעבדות, וגם כשבא הקב"ה לגאול את ישראל ציווה אותם להקריב פסח במצרים ולאכול אותו בלילה עם מצות, וציווה אותם לא לצאת מפתח ביתם עד בוקר, כדי שלא תפגע בהם מכת בכורות, דבר שמוכיח שמכח הקב"ה נגאלנו. וגם לאחר שפרעה רוצה לגרשם, הם מכינים רק מצות בשל מצוקת הזמן, דהיינו שה' הפך להם את המצה מעבדות לחירות, להורות שהגאולה באה ע"י ה' יתברך, ושלא נגאלנו על ידינו. לזה באה ה'מצה' ואיסור אכילת חמץ- שנדע שכל חיינו בהשגחה מאיתו יתברך.

הגאולה של חלם

לקראת חג הפסח, כינס רבה של חלם את בני העיירה בבית הכנסת. בדרשתו המרגשת, דיבר על לב שומעיו להיטיב את דרכיהם, בתקווה שהשנה יזכו להיגאל בחודש ניסן ולקבל את פני משיח צדקנו. בתום הדרשה, ניגש אל הרב אחד הכפריים הפשוטים ושאל בתמימות: "כבוד הרב, לשם מה בכלל אנו צריכים גאולה? למה לנו להטריח את המשיח לבוא עד אלינו?"

הרב חיך בסבלנות והסביר: "הרי כעת אנחנו שרויים בגלות. בעזרת ה' המשיח יעלה אותנו לירושלים הבנויה, ואז נזכה לראות שוב בבניין בית המקדש!"

הכפרי הביט ברב במבט מהורהר, ומלמל: "אני חייב להתייעץ על כך עם אשתי".

כעבור שעה קלה, נקש הכפרי על דלת ביתו של הרב.

"כבוד הרב", אמר הכפרי באנחה, "אשתי טוענת שזה ממש לא מסתדר. תבין, כבר בנינו כאן בית, לאחר מחשבה מרובה מיקמנו את הלול והדיר בדיוק במקומם, ולהעביר עכשיו את כל העיזים והתרנגולים לירושלים זה מסע מאוד מפרך. אז אנא, אמור למשיח שישאר במקומו ואל יבוא להפריע את מנוחתנו".

הרב הבין את ראשו של התכשיט, והשיב לו בלשונו.

"לזאת תקרא מנוחה?!", הזדעזע הרב, "והרי הגויים סביבנו בוזזים את רכושנו ומצייקים לנו ללא הרף. וכי מעולם לא גנבו לך עיזים מן הדיר או תרנגולים מן הלול?!" כשהמשיח יבוא, הוא יגאל אותנו מעול הגויים ויאמר לביזתנו די!"

הכפרי הנהן בהבנה, והבטיח לשוב ולשאול את אשתו. לא חלף זמן רב, והכפרי שב כשהוא קורן משמחה.

"הרב, אשתי פשוט גאונה!", הכריז בניצחון, "יש לה פתרון מושלם: שהמשיח יקח את כל הגויים לירושלים, ואנחנו נישאר כאן בשקט ובשלווה עם העיזים והתרנגולים שלנו!"

נקודה למחשבה: הסיפור הזה אמנם מעלה חיוך, אך מסתתרת בו שאלה נוקבת: אנחנו מתפללים לבואו של המשיח, אבל האם אנחנו באמת רוצים בו? האם אנחנו מוכשרים לבואו? האם אנחנו מוכנים לחיות בעידן החדש שהוא יביא איתו?

ימות המשיח אינם רק פתרון לצרות הפיזיות שלנו, אלא מציאות של עידן רוחני, טהור ומרומם יותר. ככל שאנחנו קשורים ושקועים עמוק מדי ב"עיזים ובתרנגולים" שלנו - בחומריות, בנחות ובשגרת העולם הזה - איך נהיה מוכנים וראויים לגאולת הרוח?

כדי לזכות לגאולה, עלינו להשתחרר מעט מכבלי החומר, ולפתח ציפייה אמיתית לעולם שכולו קדושה וקרבת ה'.

אינני מפחד, יש מי שיתפוס אותי.

בשנת 1933 המהנדס היהודי-אמריקאי ג'וזף שטראוס הציע תוכנית שנראתה כבלתי אפשרית - בניית גשר הזהב בסן פרנסיסקו. כל מי שהביט בתוכנית העבודה לא נתן סיכויים גבוהים להוצאתה לפועל. מעבר לעלויות הרבות, היו גם הסיכונים הגבוהים שבבניית גשר מורכב שכזה. אך המהנדס לא ויתר על חלומו והחל בבנייה.

לאחר תקופה, כאשר תהליך בניית הגשר הגיע לגובה רב, שם המהנדס לב שהעובדים החלו לעבוד באיטיות רבה, מחשש כבד לחייהם הנתונים בין שמיים לארץ (תרתי משמע). הכל נעשה בזחילה, כדי שלא לקחת סיכון של נפילה אל לב הים.

המהנדס בחר ברעיון גאוני: הוא השקיע ממון רב בבניית רשת ענקית וחזקה מתחת לכל אזור הבנייה. וראו זה פלא - תפוקת העבודה עלתה ב-25 אחוזים, והעובדים נעשו זריזים ויעילים יותר.

אם נשים לב, הרשת לא שינתה את תנאי מזג האוויר או את הגובה העצום שבו נדרשו לעבוד. התנאים נשארו אותם תנאים בדיוק, הרשת לא שינתה את המציאות - היא שינתה את התודעה. אותם עובדים הרגישו בטוחים כאשר הרשת נפרסה תחתיהם, כי ידעו שגם אם יפלו במהלך העבודה - לא ייגרם להם נזק, שהרי רשת חזקה פרושה ממש מתחתיהם.

קוראים נכבדים, אותה רשת שנפרסה אי שם בסן פרנסיסקו מלמדת אותנו מהי אמונה. כל אדם, באשר הוא, מרגיש לעיתים כתלוי מעל גשר בין שמיים לארץ. האחד מתמודד עם קושי במציאת זיווג שנים ארוכות, השני עומד בפני לחץ כלכלי וחובות גדולים, והשלישי מספר על אתגר בחינוך הילדים. אך לכולם יש מכנה משותף אחד - תחושה של מקום מורכב וגבוה, ופחד עוצמתי ליפול אל הבלתי נודע.

אך אם נעצור לרגע וניזכר שממש מתחת לבעיות שאנו נתקלים בהן במהלך החיים פרושה רשת מיוחדת - רשת שכולה עשויה מאהבה אינסופית של מי שאמר והיה העולם; רשת של בורא עולם בכבודו ובעצמו, האומר לנו: אל תפחדו. אני שומר ומשגיח עליכם בהשגחה פרטית מדויקת, על כל צורך וצורך.

מבניית הגשר אנו למדים מסר עוצמתי: אמונה איננה האמונה שלא אפול, אלא שגם אם אפול - אינני מפחד, כי יש מי שיתפוס אותי.

אין מתאים יותר מלסיים באמרתו המפורסמת של רבי נחמן מברסלב זיע"א:

"כל העולם כולו גשר צר מאוד, והעיקר - לא לפחד כלל."

שבת שלום

הזמינו עכשיו
לכל חודש עד הבית
077-26-353-88

חוברת
"הלימוד היומיומי"
מאת הרב יגאל כהן
לגברים ולנשים.

**פותחים את היום
עם 5 דקות של אור!**

ספה קלה
ופשוטה

מתנה לחיים
מאושרים

קצר
וחזק

אני האח
 הרב גבע בן ששון
 ראש מדרשיית
 'גבעות עולם' בהוד השרון

רק אתה

עוד ערב שישי שאתה חוזר ב-4:00 בבוקר, מחפש מונית ברוטשילד... כולך בריקנות, מחפש את החיים שלך. עוד ערב כזה, אחי?

בשבוע האחרון ניגש אליי תלמיד ואומר לי: הרב, אני מבקש ממך, תעשה לנו שבת ביחד כל החברים. אמרתי: יאללה, הבאת רעיון, בעזרת ה' נראה... הוא אמר לי: לא הרב, אתה חייב להבטיח לי! הוא היה לחוץ...

אמרתי לו: תגיד אחי, מה קרה? למה זה כזה חשוב לך? קרה משהו? והוא ענה: הרב, לא נעים לי להגיד את זה בקול רם אבל אם לא נעשה אנחנו איזה שבת קדושה כזאת, כיפי, משהו בצניעות אני יודע מה יהיה. זה עוד פעם אלכוהול, כל אחד עושה את הטעויות שלו, כל אחד עושה את הנזקים שלו, ואני כל ערב שבת מחדש מתחרט על זה. למה אני עושה את זה? כל פעם אני מגיע ב-4:00-5:00 בבוקר, מחפש גט-טקסי, מחפש מונית, מחפש את עצמי בלב תל אביב ואני שואל את עצמי: 'איך? למה השנה עשיתי את זה עוד הפעם? אני מתחנן הרב, תעשה לנו איזה משהו לקהילה שלנו!'

ואני יושב עם עצמי ואומר- יואו, רבוננו של עולם! איך אני עושה את זה מרגע לרגע? הוא צודק בדבריו. יש הרבה אנשים שכל שישי הולכים ומתפרקים, ואז הם שואלים את עצמם: למה אני לא מתחנן? למה אין לי כסף? למה אין לי דירה? איזה נזקים הם עושים לעצמם שנה קדימה! הבנתי, אני חייב לעשות איזה שבת בבית הכנסת, סעודה כיד המלך, עונג שבת ושירים, משהו שרק אנחנו נהיה ביחד. אבל נשאלת השאלה: למה אותו תלמיד לא יכול בעצמו לצאת מהעולם הזה שהוא נמצא בו? למה הוא צריך את הרב שלו? למה הפתרון שלך הוא רק אם הרב יעשה שבת?

תפסיק לפחד! שכל פעם שקצת קשה לך, אז הפתרון שלך זה לחזור לרב? אני לא מבין את זה. למה לא להתעורר? לך יש את היכולת להביא את הפתרון! הבן אדם היחידי שיכול לעזור - זה רק אתה לעצמך!

בורא עולם לא יעזור לך אם אתה לא תעזור לעצמך. אני רק בן אדם, אין רב בישראל שיכול לעזור לך, אתה מבין את זה? המסר פה הוא עצום. אם אתה לא תעשה את הפעולה, אם אתה לא תניע את האוטו הזה ה' יתברך לא יניע בשבילך. אתה זה שצריך להתחיל, בורא עולם כבר יוביל אותך, אבל אם אתה לא תתחיל אף אחד לא יעשה לך את זה.

חיתוק לנוער
 הרב דוד פירון
 ראש "מרכז התחברות" ר"ג
תשועה ברב יועץ

שבת שלום ומבורך לכל הקוראים הי"ו

שמחה גדולה ועצומה היתה לי מידי שבת לחלוק עמכם בשלחן השבת את דברי התורה, הסיפור והלקח מהפרשה. אך, מכיון שהגיעו פניות ושאלות למנהלי ועורכי העלון היקרים (שזו הזדמנות מיוחדת לומר להם תודה על עבודת קודש הנהדרת שהם עושים), באשר למבוכות והתמודדויות של הנוער היקר והאהוב שלנו, הוחלט במערכת העלון להסב את המאמר שלי לפינת שאלות שכל נער ונערה יוכלו לשאול על פיתולי ונבכי החיים האישיים (כמובן שהכל יהיה בדיסקרטיות ובחסיון גמור), ובעזרת ה' יתברך אשתדל להתייחס ולענות על כל שאלה בכבוד הראוי.

השאלות שישלחו במייל ייענו באותו היום בל"ג, אך מכיון שעד כה נערמו מספר לא מבוטל של שאלות יצטרכו השואלים להמתין בסבלנות עד ששאלותיהם יתפרסמו כאן בעלון.

שאלה: לפני כשנה חזרתי בתשובה ויש לי בעיה לא נעימה עם החברים שלי מהעבר, הם טוענים שאני מתנשא עליהם בכך שאני כבר לא נפגש איתם כבעבר. האמת שבהתחלה הייתי נפגש איתם, אבל הרגשתי שזה מחזיר אותי אחורה ולכן החלטתי להתנתק. כיצד עלי לנהוג?

תשובה: שאלה חשובה! אשריך צדיק על הדרך היפה שאתה עושה. תדע לך שחברים זה חלק בלתי נפרד מתהליך של בעל תשובה. ככל שיהיו לך אנשים טובים וחזקים בסביבתך כך יהיו לך יותר כוחות להתמודד עם פיתויים מצד יצר הרע, וככל שיהיו לידך חברים שהולכים בדרך קלוקלת, אזי המדרון יהיה חלקלק כלפי מטה חלילה.

נכון למצבך שהחברים מורידים אותך ביראת ה', צריך לדעת שאין עצה ואין תבונה נגד ה', ולכן אתה צריך בצורה חכמה להתנתק מהם מהר ככל האפשר, להתחזק בתורה ויראת ה', להיכנס לישיבה לבעלי תשובה שמתאימה לך, ולאחר שתהיה מספיק חזק בשביל להשפיע על אחרים מבלי ליפול, תוכל לחזור לשכונה ולמסור שיעורים לחברים כדי לקרב את לבותיהם לבורא עולם.

ומכאן הודעה לבעלי תשובה טריים: 'אל תהיו אגואיסטים'... לחזור בתשובה לבד זה טוב רק כשאין ברירה. הדבר הנכון והטוב ביותר הוא- ללכת עם חברים לשיעורי תורה ולחזור בתשובה ביחד. איש את רעהו יעזרו וילאחי יאמר חזק!!

אמונה במעשה אמיתי

שבת שלום ומבורך, אחים אהובים

בפרק א' משנה י"ז אנו מוצאים את דברי שמעון בן עזאי: "כָּל יְמֵי גְדֻלְתִּי בֵּין הַחֲכָמִים, וְלֹא מִצְאָתִי לְגוֹי טוֹב אֶלָּא שְׂתִיקָה. וְלֹא הַמְדַרְשׁ הוּא הָעֵקֶר, אֶלָּא הַמַּעֲשֶׂה. וְכָל הַמְרַבֵּה דְבָרִים, מְבִיא חֲטָא."

במשנה זו, שמעון בן עזאי מלמד אותנו שמילים רבות אינן בהכרח מצביעות על חכמה אמיתית, אלא המעשה הוא העיקר.

הדיבור הוא חשוב, אך הוא חייב להיתמך במעשים.

השבת, בזמן שאנחנו נמצאים בחול המועד פסח, אנחנו זוכרים את יציאת מצרים - לא רק

הרב יהונתן פרטוש
 רב בישיבת "יגל ליבי"
 וראש מדרשיית ענפים ב"ב

כזיכרון היסטורי אלא גם כציווי לחיות אמונה אמיתית ופעילה.

יציאת מצרים לא היתה רק אמירה של אמונה, אלא פעולה שהציבה את העם במבחן. כשבורא עולם אמר למשה רבנו לומר לעם ישראל "לקפוץ" למים בים סוף, היינו צריכים להאמין ולהגיב - לא רק לדבר על אמונה, אלא גם לעשות אותה.

כפי שאומר מורנו ורבנו הרב יגאל כהן שליט"א: "אל תהיה מצפצף אמונה, אלא תחיה אמונה". לחיות את האמונה זה לשלב אותה בכל פעולה ומעשה.

מי שחי עם בורא עולם, רואה כיצד הקשיים הופכים לאור גדול.

שבת שלום ומבורך

קיתיקס

בפארק **את**

ספד 53 תקצו: אלי, סוכלי וכו' צלים בזכות טעת הלפור חזית, ובעתם - חוקים פפצחים את הקור של השבב ששטפל בכחו של ג'י ומוצאים קצה חוט, איך פצבו של ג'י פודר, הפלופסור מתקטן להשתל טבבים לילדים, ובישן פופסים על הסר התנדופיות.

הארף בי אי בחפופשים נרחבים ומסוגים באזור לונה פארק 'לאב קינד'...

יש לי את האנשים שלי בארצות הררית שכן עושים עבודה טובה.

אין לנו זמן מיתר!

אין לנו זמן בכלל!

וזה הנסו

אנחנו מכרחים לפוצץ את המנהרה ההיא כמה שיותר מהר ולהעלים נתונים. אם הארף בי אי יחדר אליה הכל עלול להיות מסכן מדי.

הנה, קאו. קזיו את הססקמא, ננטרל את מערכת ההגנה...

אתה לא חושב בכל זאת להזהיר את נריאקי? לאפשר לו להמלט. אחרי הכל -

אחרי הכל הוא נקשל וכמעט הפיל אותנו ברשת! אכל נתו לו הזדמנות אחרונה. ואני מקצה לך חמש דקות. לא יותר!

נראה אותך

חידה
מי חיבר את ספר קהלת?

תשובה מפרשת יתרו
נחום איש גמזו ורבי עקיבא.

הילד/ה הזוכה יצחק חדר מבני ברק

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תוכר בפרס anafeamalon@gmail.com

סוף סוף סיימתי את הנקיונות

□ □ □
□ □ □ □

כנראה שבאמת אין שם קליטה

□ □ □ □ □
□ □ □

עבדתי קשה בשביל זה

ח צ ה
ע ש י ר ה

אנשים עם ליבי וליבי!

שבת שלום וחג שמח ילדים מתוקים וצדיקים.

מה שלומכם? איך היה בליל הסדר? קימתם את כל המצוות? מי מצא את האפיקומן? בטח הבטיחו לכם מתנות שוות במיוחד... נכון ששרתם את 'אחד מי יודע' בעל-פה? איזה כפר היה, נכון?

יגל: אתם בטוח יודעים למה אוכלים מצות בפסח, והמצוה גם ממש טעימה עם שוקולד.

ליבי: מה מברכים עליה בפסח כלנו יודעים, אבל כשיגמר חג פסח יגל, מה מברכים עליה?

יגל: שאלה מצינת ליבי ומאוד חשובה. קדם כל ילדים צדיקים אנו צריכים לזכור, אחרי שנגמר החג אם עדיין אין בחנויות לחם, פתות וכו', עדיין אנו מברכים על המצוה ברכת 'המוציא', ואם יש כבר בחנויות, או שכבר אפו לחם בבית - אז הדין מתחלק לכמה עדות. לספרדים ועדות המזרח - מברכים 'בורא מיני מזונות'. לתימנים ולאשכנזים - מברכים עדיין 'המוציא לחם מן הארץ'. ואם המצוה רכה, גם לספרדים מברכים 'המוציא'.

יגל וליבי: לכן ילדים צדיקים שימו לב ותאמרו זאת גם לחברים נוספים.

שבת שלום וחג פסח כשר ושמח.
מחכים לכם בשבוע הבא!

ילדים יקרים, חל המועד מלמד אותנו לשמח בנסים - לא רק בנסים הגדולים כמו קריעת ים סוף, אלא גם בנסים הקטנים של כל יום. השמש שמאירה לה, המשפחה שלך, הבריאות שלך - כלם נסים! פי החיים הם מתנה - וה' רוצה שנגשמח בה!
שבת שלום ומברך!

מצאו 10 הצאים

פרשת שבוע אורח

חל המועד פסח

ימי חל המועד פסח הנם ימים שהם גם קצת חל וגם קצת חג. קריעת ים סוף קרתה בדיוק בימי חל המועד! עם ישראל יצא ממצרים, הגיע לים - ופתאום מאחוריהם פרעה עם כל הצבא. מלפנים ים, מאחוריהם אויב. ואז משה הרים את ידו - והים נבקע!
אבל יש משהו מדהים, כשהמלאכים רצו לשיר שירה, ה' אמר להם: "מעשה ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה?" המצרים היו אויבים - אבל עדיין בני אדם. ה' אכפת לו מכלם!
בחל המועד יש מצוה אמתית - לשמח! לצאת לטיולים, לבלות עם המשפחה, להנות. ה' אומר לנו: עזרו רגע, הסתכלו על הנסים שעשיתי לכם - ותשמחו!

מהו

הפסוק למסעך בפראה

מתוך קריאת התורה של שבת חול המועד

הילד/ה הזוכה
הודיה סריקוב
מפתח תקווה

תשובה מפרשת יתרו:
"כפד את-אביך ואת-אמוך למען
יֵאָרְכוּן יְמֵיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר-
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ גָּמְלוּ לָךְ:"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

סיפורי לזיקים

ה' דואג לכל בריה

יום נעים ונחמד, השמש חמה ומלטפת את העולם, שוכב לו שמריהו רועה הצאן על הדשא הרך והנעים וצופה בכיף על כל הכבשים שלו. אבל הוא הרגיש משהו מוזר בלבו, וכשקם שמריהו ממנוחתו גלה שחסרה לו כבשה אחת במרעה.

מיד ספר את כל הכבשים הנמצאות פעם ופעמים, ואפלו 3 פעמים - ואכן הייתה חסרה כבשה אחת.

מיד ערך חפושים רבים ומאמצים גדולים למצא אותה - אך לא הצליח.

ביום שאחרי, קם הרועה שמריהו לאחר התפלה ואכילת פת שחרית, וצעד לעבר דיר הכבשים, פתח את הדלת, ועם מקלו הארוך דפק על הכבשים שיתקדמו לעבר המרעה. תוך כדי תנועת הכבשים, מבחין שמריהו בכבש קטן שבורח בין כל הכבשים ורץ לכוון היער הגדול. מיד עצר את הכבשים ורץ לעברו, ולאחר מרדף ארוך - הבחין הרועה שהכבש נכנס לתוך מערה גדולה וחשוכה. עקב אחריו וגלה שבקצה המנהרה שוכב לא פחות מאשר דב גדול, קטוע ידים ורגלים - והכבש רץ ונכנס לתוך פיו כדי שיאכל אותו.

אז הבין שמריהו הרועה שהקב"ה לא סתם זמן את הכבש לשם, כדי לדאוג לדב המסכן שיאכל ולא ימות ברעב.

שבת שלום ומברך

נפלאות הבריאה

שמואל קוריב

בת יענה

בת היענה או היען, היא העוף הגדול ביותר בעולם.

היא אינה יכולה לעוף, אך גדלה המרשים, רגליה החזקות ומהירותה הרבה הופכים אותה לאחת מבעלי החיים המיחדים שבבריאה.

בת היענה חיה בעקר במדבריות ובערבות פתוחות באפריקה, ושם היא מתאמת היטב לחיים בתנאים קשים - של חום ומעוט מים.

רגלי בת היענה ארוכות וחזקות במיוחד, והיא מסגלת לרוץ במהירות של כ-70 קילומטרים בשעה. בכך היא יכולה לברח מטורפים רבים. לרגליה יש רק שתי אצבעות, דבר נדיר מאוד אצל עופות, והם מסייעים לה בריצה מהירה וציבה.

בעיטה של בת יענה חזקה כל כך, עד שהיא עלולה להרחיק טורף מסכן.

עיניה של בת היענה גדולות מאוד, ונחשבות לעיניים הגדולות ביותר מבין כל בעלי החיים היבשתיים.

הראיה הנדה של היען, עוזרת לה להבחין בסכנה מרחק רב.

למרות מיתוס נפוץ, בת היענה אינה טומנת את ראשה בחול. כאשר היא שוכבת על הקרקע וצווארה צמוד לאדמה, מרחוק הדבר עלול להראות כך, אך מדובר בהתנהגות טבעית של מנוחה והסוואה.

ביצי היען - הן הביצים הגדולות ביותר בעולם. ביצה אחת יכולה לשקל יותר מקילוגרם שלם, כמו שקית סוכר.

בת היענה אוכלת בעקר צמחים, זרעים ופרות, אך לעתים גם חרקים קטנים. היא מסגלת להתקיים זמן רב בלי לשתות, שכן גופה מנצל היטב את המים שבמזון.

היען מזכירה לנו עד כמה חכמת הבריאה וחכמתו של הבורא נפרים גם בבעלי חיים שאינם דומים לנו כלל.

בזמנך הכנוי | ענפים

בבית | ללא נסיון

מתאים לכל גיל | מתאים

לפרטים והתקרבות <
055-6-888-010

תתקרבי

דגנע

יש משהי רחוקה

שמחכה לך!

ארגון 'ענפים', בנשיאות הרב יגאל כהן שליט"א, מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של קירוב לבבות וחברותא טלפונית-שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם ננות שמחפשות להתחזק

כל מה שצריך זה

חיזוק לנשמה

בספר 'שיעורי הרב יגאל כהן' תמצאו חיזוקים אמיתיים לנשמה תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.

טרקו את הקוד <

השיעורים הקבועים של הרב יגאל כהן

מוזמנים לשיעורי אמונה והלכה במדרשת פסגות

ימי ראשון ורביעי 19:30 רח' גלים 37 בפ"ת

לבירורים בוואטסאפ 058-7736363

תורמים ומאירים את העולם

תרמו עכשיו לפעילויות הרב

- מרכז תינוקות** - מטרנות ומוצרים חיוניים לתינוקות
- סמינרי קירוב** - שבתות חיזוק לקרוב רחוקים
- המסעדה** - סיוע בארוחות לנזקקים
- 24 שעות קו הלכה** - ושיעורים בטלפון
- 180 אברכים** - לימוד תורה בכולל
- שידורים חיים** - לזיכוי הרבים בכל רשתות המדיה
- "יגל ליבני"** - ישיבה לבעלי תשובה
- מחסן החסד** - חלוקת סלי מזון
- מדרשויות לנוער** - מסגרות חיזוק

רוצים להיות שותפים? חייגו < 03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

לזיווג הגון | יעל בת יהודית

לעילוי נשמת | מאדי בת פיבי

לרפואת | יאיר בן טובה

לעילוי נשמת | אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד | לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה